

خبر

۹روز تا ساماندهی صف یارانه بگیران

● تنها ۹ روز تا اجرای طرح دولت برای غربالگری یارانه بگیران باقی مانده است، اما هنوز دولتمردان سازوکار و جزئیات اجرای این طرح را که تاثیر مستقیمی بر زندگی مردم دارد، اعلام نکرده‌اند. به گزارش مهر، در این میان اگرچه مرتب‌سازی صف یارانه بگیران و ساماندهی اوضاع مورد استقبال کارشناسان قرار گرفته است اما نکات مبهمی در پیشبرد اهداف مدنظر وجود دارد که لازم است دولتمردان به‌ویژه وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی تا پیش از آغاز فرایند غربالگری به آن پاسخ مشخصی دهند. مسئله اول مربوط به معیار دولت در تعیین سقف مصرف خانوارهاست؛ شریعتمداری تنها به این نکته که نمی‌توان سقف درآمدی معینی را در نظر گرفت و میزان مصرف بالای خانوارها مدنظر است اکتفا کرده، در حالی که مهم‌ترین مأموریت این وزارتخانه اطلاع‌رسانی دقیق به خانوارها و اعلام سقف مصرف است؛ متولیان این وزارتخانه باید اعلام کنند که سقف مدنظرشان برای قرارگرفتن خانوارها در صف «برمصرف‌ها» چیست و سازوکار اجرای این تصمیم به چه صورت است. مسئله دوم که بسیار ضروری به نظر می‌رسد، شفاف‌سازی درخصوص نوع مصرف خانوارهاست؛ شریعتمداری در حالی تنها بر لفظ «مصرف بالا» تاکید کرده که مشخص نیست منظور دقیق‌اوا از مصرف بالا درباره چه کالا و خدماتی صق می‌کند؛ در واقع به صورت شفاف مشخص نیست که وزارت تعاون مصرف بالای حامل‌های انرژی و سوخت یا خرید ماهانه و مواردی در این قسم را مدنظر قرار داده است. البته با توجه به کامل و جامع نبودن بانک‌های اطلاعاتی از میزان درآمد و مصرف خانوار، به احتمال زیاد منظور شریعتمداری از مصرف بالا مربوط به حوزه حامل‌های انرژی و سوخت می‌شود. مسئله سوم، عدم اعلام سامانه یا شماره تلفن مختص برای شکایت خانوارهاست، چراکه مطابق با آنچه در سال‌های گذشته شاهد بودیم همواره سودجویانی بودند که با سوءاستفاده از شرایط موجود و واهمه مردم از قطع یارانه نقدی‌شان، با اعلام سایت‌ها و شماره‌های تقلبی اقدام به کلاهبرداری از اطلاعات خانوارها کرده‌اند. اگرچه شاید دولت برنامه‌ای برای این موضوع داشته باشد اما با توجه به اینکه کمتر از ۱۰ روز تا آغاز مهر باقی مانده ضروری است که دولت هر چه سریع‌تر سیاست‌های خود را در این زمینه اعلام کند. مسئله چهارم، عدم اطلاع‌رسانی به‌موقع دولت درخصوص زمان اجرای مصوبه مذکور است؛ اینکه دولت باید از حداقل چهار ماه پیش به صورت عمومی و شفاف اعلام می‌کرد که در پی غربالگری یارانه‌بگیران از مهر ماه است، امری غیرقابل انکار است. عدم شفاف‌سازی دولت از جزئیات تصمیمات خود که تاثیر مستقیم بر زندگی مردم دارد، با هیچ ادله‌ای توجیه نمی‌شود.

۱۵۰ هزار میلیارد تومان معافیت مالیاتی در اقتصاد ایران

● میزان معافیت‌های مالیاتی در اقتصاد کشور حدود ۱۵۰ هزار میلیارد تومان تخمین زده می‌شود؛ یعنی در صورت اصلاح نظام معافیت‌های مالیاتی می‌توان درآمدی معادل فروش نفت خام را به دست آورد. به گزارش فرانس، پس از اعمال تحریم‌های نفتی آمریکا و افت شدید میزان صادرات نفت کشور، دولت با کسری بودجه ۱۵۰ هزار میلیارد تومانی مواجه شده است. در این راستا در جلسه شورای عالی هماهنگی اقتصادی، راهکارهایی برای جبران کسری بودجه در نظر گرفته شد که اجرای آنها تبعات سنگینی برای اقتصاد کشور خواهد داشت. براساس این مصوبه، ۳۸ هزار میلیارد تومان از طریق فروش اوراق اسلامی مازاد قانون بودجه، ۴۵ هزار میلیارد از صندوق توسعه ملی، ۱۰ هزار میلیارد از خصوصی‌سازی و ۲۰ هزار میلیارد تومان هم به وسیله تنخواه برای بودجه سال ۹۸ تأمین می‌شود. فروش اوراق اسلامی باعث می‌شود دولت در سال آینده با حجم بدهی بالاتری مواجه شود. همچنین استفاده از منابع صندوق توسعه ملی نیز تمامی پروژه‌های زیرساختی کشور را به تعویق می‌اندازد. تداوم فرایند خصوصی‌سازی به شیوه کنونی به معنای آسیب‌زدن به زندگی کارگران بوده و به هیچ وجه راهکار پایداری نیست. همچنین استفاده از تنخواه و خلق پول باعث افزایش نقدینگی و بروز شوک‌های تورمی در اقتصاد کشور می‌شود. در نتیجه راهکارهای دولت برای جبران کسری بودجه نه تنها جنبه کارشناسی نداشته بلکه تبعات منفی بسیاری برای اقتصاد کشور خواهد داشت. کارشناسان معتقدند راهکار اصلی جبران کسری بودجه دولت، اصلاح نظام مالیاتی کشور است. در حال حاضر بسیاری از کشورهای دنیا از طریق اخذ مالیات‌های درآمدی بودجه خود را تأمین می‌کنند اما سهم مالیات از کل بودجه کشور به نسبت سایر کشورهای پیشرفته پایین است. علاوه بر زیادبودن حجم فرار مالیاتی در کشور، میزان معافیت‌های مالیاتی داده‌شده نیز بسیار بالاست. هرچند تخمین دقیقی درباره میزان معافیت‌های مالیاتی در کشور موجود نیست اما برخی گزاره‌ها حاکی از این است که عدد معافیت‌های مالیاتی به حدود صد هزار میلیارد تومان می‌رسد.

کالایچه قانون تجارت این روزها با سرعت بسیار زیادی در مجلس در حال تصویب و بندهایی از آن اعتراض‌های کارشناسی درخورد توجهی را به همراه داشته است؛ لطفا به‌عنوان فردی که کارشناس و مشاور ذی‌مدخل اصلاح این قانون بوده‌اید، درباره این بندها و فرایند اصلاح توضیح دهید.

برای آنکه بتوانیم دید بهتری به ماجرا داشته باشیم، بهتر است تاریخچه‌ای از تجارت و تصویب قانون آن را بازگو کنیم. حمورابی ششمین سلطان از اولین سلسله بابلی‌ها، حدود ۲۰۰۳-۱۹۶۱ قبل از میلاد مجموعه قوانینی به وجود آورد که به نام قانون حمورابی مشهور است. سابقه عنوان عقد شرکت در آن قانون آمده و نیز کتیبه‌هایی از آن دوران به دست آمده که از وجود مؤسسه‌های تجاری که با مشارکت تعدادی از شرکا اداره می‌شد، حکایت داشته است. شواهد نشان می‌دهد اساس تجارت جهانی با تجارت دریایی آغاز شده است. با ظهور دین مسیح، تدارک غذای مشترک به وسیله مسیحیان اولیه به صورت نوعی شرکت و مشارکت صورت می‌گرفت. با ظهور دین اسلام، اصولی برای تشکیل شرکت‌های مدنی ارائه شد که از آن بحث خواهد شد. در ایران قبل از مشروطیت نیز شرکت‌های مدنی بر اساس مقررات فقه اسلامی تشکیل می‌شدند.

کالایچه چگونه بوده است؟

در ایران از بعد از سال‌های ۱۳۰۰ موضوع تجارت و مدون‌کردن قوانین مطرح شد؛ به‌طوری‌که شرکت‌های تجاری با تصویب قانون تجارت در سال ۱۳۰۳ و ۱۲ فروردین و ۱۲ خرداد سال ۱۳۰۴ بر اساس مواد ۱۵ تا ۱۲۱ آن قوانین تشکیل می‌شد. مقررات مربوط به ثبت شرکت‌ها نیز در ۱۱ خرداد سال ۱۳۱۰ به تصویب رسید و آیین‌نامه اجرائی آن از ۱۵ خرداد همان سال به اجرا گذاشته شد.

مقررات مربوط به شرکت‌های مدنی نیز در مواد ۵۷۱ تا ۶۰۶ قانون مدنی مصوب ۱۸ اردیبهشت ۱۳۰۷ مقرر شد و با تصویب قانون تجارت در ۱۳ اردیبهشت ۱۳۱۱، مواد ۲۰ تا ۲۲۲ به چگونگی تشکیل و اداره انواع شرکت‌های هفت‌گانه بازرگانی اختصاص یافت. این در حالی است که به موجب لایحه قانونی اصلاح قسمتی از قانون تجارت (مصوب ۲۴ اسفند ۱۳۴۷) که در ۳۰۰ ماده تصویب شد، مقررات قانون تجارت در ارتباط با شرکت‌های سهامی عام و خاص از ماده ۲۰ تا ۹۳ نسبت به شرکت‌های مزبور فسخ شد و قانون جدید جانشین مواد مزبور شد؛ ولی مقررات مواد ۲۰ تا ۹۳ نسبت به سایر انواع شرکت‌ها به قوت خود باقی ماندند. این در حالی است که قانون تجارت ایران در سال ۱۳۰۳ هجری شمسی تصویب شد. با توجه به زمان تصویب و با توجه به توسعه شرکت‌های فامیلی، عمده قانون مزبور درباره شرکت‌های اعتباری یا فامیلی (تضامنی، نسبی، مسئولیت محدود) دور می‌زند. در دهه ۱۳۴۰ که موضوع اصلاحات اقتصادی مطرح شد، با توجه به فقدان مواردی درباره شرکت‌های سهامی و از آنجا که قرار شده بود سهام کارخانه‌های دولتی به‌عنوان پشتوانه اصلاحات ارضی به فروش برسد و مقرر شد این سهام در بورس عرضه شوند، اصلاح قانون تجارت در دستور کار قرار گرفت که به علت حجم زیاد اصلاحات (۱۳ ماده)، کمیسیون مشترک از دو مجلس وقت (شورای ملی و سنا) اصلاحات یادشده را برای مدت دو سال به صورت آزمایشی تصویب و قرار شده بود پس از دو سال کم‌کاست‌های این اصلاحات برطرف و قانون برای تصویب نهایی به مجالس ارائه شود که این دو سال تا امروز ظاهرا خاتمه نیافته است. البته بنا بر اظهار دکتر اخلاقی، از حقوق‌دانان ایران، قانون تجارت قبل از انقلاب اسلامی بازنگری شد و پیش‌نویس اولیه آن در حدود ۴۰۰ ماده تهیه و تنظیم و ظاهرا به مجلس شورای ملی سابق ایران تقدیم شد که سابقه‌ای از این موضوع در دسترس نیست.

کالایچه تغییرات قانون تجارت بعد از انقلاب چگونه بوده است؟

بعد از انقلاب، دولت درصدد اصلاحات اجتماعی در همه زمینه‌ها برآمد و در راستای اصلاح قانون تجارت لایحه‌ای درباره اصلاح قانون تجارت از سوی دولت تنظیم و به معاونت رئیس‌جمهور در امور حقوقی و مجلس به وزارتخانه‌های ذیربط و رئیس کمیسیون ویژه بررسی قانونی شورای انقلاب و قبل از انقلاب، برای اظهارنظر و اعلام پیشنهاده‌ها و استحضار ارسال شد. فصل دوم این لایحه به شرکت‌های تجاری هفت‌گانه اختصاص یافته بود که مقررات مربوط به شرکت‌های سهامی در مبحث اول، مقررات مربوط به شرکت با مسئولیت محدود در مبحث دوم، مقررات مربوط به شرکت تضامنی در مبحث سوم، مقررات مربوط به شرکت مختلط غیرسهامی در مبحث چهارم، مقررات مربوط به شرکت مختلط سهامی در مبحث پنجم، مقررات مربوط به شرکت نسبی در مبحث ششم و مقررات مربوط به شرکت تعاونی در مبحث هفتم آمده بود که عموما مقررات قوانین تجارت مصوب ۱۳۱۱ و اصلاح قسمتی از قانون تجارت مصوب ۲۴ اسفند ۱۳۴۷ را با اصلاحات جزئی در بر داشت. نوآوری این لایحه مقرراتی بود که در مبحث هشتم درباره «شرکت‌های دولتی» در شش ماده از ماده ۳۵۲ تا ماده ۳۵۷ آورده بود و در نامه صادره به وزرای مربوط و کمیسیون مجلس شورای اسلامی اضافه شده بود؛ ولی در این زمینه اقدام قانون‌گذاری به عمل نیامد.

کالایچه فرایند جدی اصلاحات در قانون تجارت از چه زمانی شروع شد؟

واقعیت نشان می‌دهد که بعد از انقلاب، مسائل

اقتصاد

اصلاحیه قانون تجارت چگونه مصادره به مطلوب شد

مجلس چشم اسفندیار را ندید

مصطفی میرباقری

مرضیه بیانی: تصویب ۱۶۰ ماده در یک روز، رکورد عجیبی در مجلس بود که کارشناسان و تحلیلگران را بیش از گذشته نگران مصوبات نمایندگان برای اصلاحیه قانون تجارت کرد. جدا از سرعت بالای تصویب بندها که عدم بررسی و دقت را به ذهن می‌رساند، ایرادهای دیگری نیز به این اصلاحیه وارد می‌شود. در طرح اصلاحی که درحال حاضر فرایند بحث و تصویب را در مجلس می‌گذراند، کوشش شده بسیاری موارد و اشکال‌های مندرج در قانون فعلی مرتفع‌شود؛ اما خود این اصلاحیه شامل نوآوری‌های بدیعی است که کشور را دچار مشکل می‌کند.یکی از نوآوری‌های پرسروصدایی که در اصلاحیه از سوی نمایندگان مجلس به تصویب رسیده است، ارجح‌شدن جایگاه شهادت به سند مالکیت است که این موضوع بارها از سوی کارشناسان در هفته‌های گذشته گوشزد شد که این اتفاق می‌تواند مالکیت در کشور را به خطر اندازد. موضوع مهم دیگری که غلامحسین دوانی به‌عنوان کارشناس ذی‌مدخل اصلاح قانون تجارت در سال ۱۳۸۴ با آن اشاره می‌کند، نبود دادگاه تجاری است. به اعتقاد او پیش‌بینی‌نکردن دادگاه تجاری چشم اسفندیار قانون تجارت و لایحه اصلاحی ۱۳۴۷ است که با توجه به تعدد اختلاف‌ها بین شرکای شرکت‌ها با یکدیگر و اشخاص ثالث، وجود دادگاه ویژه قانون تجارت می‌تواند در رفع مشکلات کسب‌وکارهای کشور مؤثر واقع‌شود؛ زیرا جنس دعاوی تجاری را دعاوی خانوادگی متفاوت بوده و به دادگاه‌های خاص با قضات مسلط به قانون تجارت در عصر جهانی‌شدن سرمایه نیاز دارد. غلامحسین دوانی درگفت‌وگو با «شرق» از روند مصادره به مطلوب اصلاحیه‌ای که در سال ۱۳۸۴ با یک تیم کارشناسی شکل گرفت نیز گفت که در گفت‌وگوی پیش‌رو به طور مفصل به آن پرداخته شده است.

و اتفاقاتی در اقتصاد ایران روی داد که نیاز به اصلاح قانون تجارت داشت. ازاین‌رو در دهه ۱۳۶۰ نیز پیش‌نویس اصلاحاتی در دولت تهیه شد؛ ولی هیچ‌گاه به مجلس ارائه نشد. با توجه به تصویب برنامه سوم توسعه اقتصادی و درج مواردی مانند ادغام شرکت‌ها و فرایند خصوصی‌سازی، موضوع اصلاحات در قانون تجارت به‌عنوان یک ضرورت مطرح شد و حتی گفته می‌شود اینجا و آنجا اقداماتی در راستای پیشنهاد اصلاح قانون تجارت صورت گرفته؛ اما شواهد و مستندات مکتوب نشان می‌دهد موضوع بررسی ایرادات قانون تجارت و پیشنهادهای اصلاحی برای اولین بار در سال ۱۳۷۸ از طریق سازمان گسترش و نوسازی به‌عنوان کارفرما، قرارداد ۷۸۰۳۰۲۰۳ را با سازمان مدیریت صنعتی در موضوع کنکاشی درباره قانون تجارت و بررسی کاستی‌های آن منعقد کرد که سازمان یادشده حاصل تحقیقات خود را در گزارش شماره ۳۰۲۰۲-۸۹۴۴/۷۸ مورخ ۱۳۷۹/۱۱/۱۷ با عنوان بررسی مشکلات شرکت‌ها درباره قانون تجارت از دیدگاه صاحب‌نظران و مدیران شرکت‌ها، تسلیم سازمان گسترش و نوسازی صنایع ایران کرد.

در مقدمه گزارش عنوان شده که مدیرمسئول طرح آقای منصور مجدم، مجری طرح آقای مجید درویش و کارشناسان و مشاوران ذی‌مدخل در این طرح به ترتیب نقشی که برعهده داشتند، بنده، زهرا برزونی، جواد صلاحی، هوشنگ تجزیه‌چی، دکتر سیایش مریدی و سیدمرتضی حسینی بوده‌اند. فعالیت‌های انجام‌شده در این قرارداد، در چارچوب طرح تحقیقاتی کلی‌تری با عنوان «مطالعه قانون تجارت ایران (از ایجاد تا انحلال) و بررسی تطبیقی آن با قانون تجارت چند کشور منتخب بود. در گردهمایی اولیه ۱۸ نفر افراد کارشناس و صاحب‌نظری که در مجامع شرکت‌ها مشهور و به عبارتی متخصص در کاربرد قانون تجارت در حوزه شرکت‌ها بودند، حضور داشتند و در نظرخواهی بعدی «مرحله دوم» از ۲۱ نفر کارشناسان، وکلای میبز در حوزه قانون تجارت و متخصصان بازار سرمایه نظیر آقایان دکتر عبده‌تبریزی، داود مسگریان‌حقیقی، دکتر میرطهمری، غلامرضا سلامی، نجمی هاشمی‌فشارکی، بهرام کلانتریور، دکتر رجائی‌سلماسی، بهروز وقتی، هوشنگ خستونی، مجید میراسکندری و وکلای مشهوری مانند خانم صدیقه نعیمیان، محمد رنگجیان و جواد کاشانی نظرخواهی شد که در مرحله نهایی جناب دکتر ربیعا اسکینی نیز مورد مشورت قرار گرفتند. در این مرحله مسئولیت اساسی ارتباطات برعهده این‌جانب قرار گرفته بود. درواقع شادروان منصور مجدم از مدیران ارشد و مجری طرح با اطلاع از اینکه من در مجامع شرکت‌های «بنیان» و «شرکت سرمایه‌گذاری تأمین اجتماعی» حضور دارم، موضوع را مطرح کرد که پس از یک جلسه گفت‌وگو با حضور آقایان منصور مجدم و مجید درویش و این‌جانب به این نتیجه رسیدیم که در درجه نخست یک مطالعه میدانی درباره نقاط ضعف یا کاستی‌های قانون تجارت به‌ویژه درباره مسائل جدید و پدیده‌های نو در اقتصاد جهان نظیر تشکیل هلدینگ‌های چندمنظوره، کنسرسیوم و قراردادهای EPC و تئوری ذی‌نفعان (حاکمیت شرکتی) به عمل آوریم.

دراین‌باره پیشنهاد دادم حدود ۳۰ نفر از مدیران شرکت‌های هلدینگ، افراد صاحب‌نام نهادهای سرمایه‌گذاری و همچنین آقایان رضایی (معاون وقت اداره ثبت شرکت‌ها)، صدیقه نعیمیان و محمد رنگجیان و وکلای برجسته حوزه قانون تجارت در دو جلسه گفت‌وشنود مشارکت کنند

فعالیت چندماهه دو جلد گزارش به نام «بررسی مشکلات شرکت‌ها» و «ارتباط با قانون تجارت از دیدگاه صاحب‌نظران و مدیران شرکت‌ها» بود. بنا بر مدارک و مکتوبات فوق، معتقدم اولین اقدام جدی بعد از انقلاب در زمینه اصلاح قانون تجارت همین قرارداد و قرارداد بعدی آن بین شرکت سرمایه‌گذاری تأمین اجتماعی «شستا» با یکی از مؤسسات حسابرسی کشور درباره اصلاح قانون تجارت و موضوع ادغام بود؛ اما چون در ایران «مصادره به مطلوب» وجود داشته و دارد، همیشه عده‌ای آماده‌خور بعدها مدعی پیشگامی یا حتی طرح موضوع شدند. درحالی‌که این ضرورت برای نخستین بار از طرف سازمان گسترش و نوسازی ایران به‌عنوان بزرگ‌ترین بنگاه‌دار کشور احساس و مجری آن نیز سازمان مدیریت صنعتی به زعامت آقای سیدجعفر مرعشی بود که اصولا برای انجام این کارها علاقه‌مند و دارای تجربیات ارزنده‌ای نیز بود.

اما متأسفانه وقتی دو جلد گزارش یادشده منتشر شد و با توجه به دستورالعملی که دولت در مورد اصلاحات ضروری قوانین به ویژه قانون تجارت صادر کرده بود، وزارت بازرگانی عهده‌دار این اصلاحات شد و با وجود آنکه دکتر مظاهری وزیر وقت امور اقتصادی و دارایی در یک نامه مکتوب، نظریات مؤسسه حسابرسی و خدمات مالی دایارایان و دو جلد گزارش مزبور را به وزارت بازرگانی ارجاع داد، باخبر شدیم که تیم جداگانه‌ای-که به طور عمده افراد فارغ‌التحصیل رشته حقوق و وکلای مورد نظر و بعضا استاد وزیر وقت بازرگانی بودند- پیگیر امر اصلاح قانون تجارت شدند! در اساس شواهد موجود و مکتوبات مقدمه لایحه مصوب سال ۱۳۸۴ یک شورای راهبری ۱۰نفره متشکل از سه نفر دکترای اقتصاد و شش نفر دکترای حقوق و یک نفر فوق‌لیسانس مکانیک زیر نظر دکتر فرهاد دژبیسند وزیر امور اقتصادی فعلی «که آن موقع معاونت برنامه‌ریزی وزارت بازرگانی را بر عهده داشتند» عهده‌دار تدوین لایحه شدند. این شورا با تشکیل یک کمیته کارشناسی ۳۰نفره شامل ۱۰ نفر فوق از نظریات کارشناسان کارگروه نیز استفاده کرده است که در این کارگروه آقایان غلامرضا سلماسی و هوشنگ نادریان و بعضا بهرام کلانتریور نیز حضور داشته‌اند. گفته می‌شود این کارگروه حدود ۱۷هزارو ۳۰۰ ساعت - نفر و ۱۸۹ جلسه چهارساعته مصروف بازمینی و اصلاحات مندرج در لایحه کرده‌اند.

ادامه در صفحه ۸

گذر

رنو و پژو دیگر جایی در ایران ندارند

● وزیر صنعت، معدن و تجارت اظهار کرد: ما سبک‌سازی خودروسازان را شروع کردیم و در نهایت خود آنها را واگذار خواهیم کرد. مجوزهای قانونی آن را نیز از وزارت اقتصاد گرفته‌ایم اما اگر الان با این وضعیت واگذار شوند، به سرنوشت واگذاری‌های قبلی دچار خواهند شد. رضا رحمانی درگفت‌وگو با ایلنا، درباره ارتباط خودروسازان داخلی با غول‌های ایس صنعت گفت: در حوزه خودرو یک‌سری مباحث تکنولوژی نیز مطرح است. ما باید با برخی شرکت‌های پیشرو در این صنعت ارتباط داشته باشیم اما با نگاه برد - برد، برای مثال، رنو با هر دو خودروساز اصلی ما شریک بود، مشخص است برای این شرکت هیچ رقابتی ایجاد نمی‌شود. من به آقایان گفتم هر شرکت از یک کشور همکار پیدا کنند این‌طور رقابتی سالم ایجاد می‌شود. من حتی این موضوع را به سفیران کشورمان در کشورهای هدف اعلام کردم، البته ما ملاحظات دیگری هم داریم. نباید فراموش کرد شرکت‌های رنو و پژو خیلی با ما بد رفتار کردند. خلاف تعهدات و هرگونه اصول همکاری و بازرگانی، در واقع هیچ شریکی با شریکش این‌گونه رفتار نمی‌کرد. آنها فکر می‌کنند وضعیت همیشه این‌گونه خواهد ماند، ما به آنها گفتیم برون و دیگر هم برگردند یعنی اگر تحریم هم برداشته‌شود، اینها جایی ندارند. در دوره قبل با وجود قرارداد ۱۰ساله با امضای دو رئیس‌جمهور، ترک قرارداد کردند و با اصلاح ساختارها در آینده شریک خارجی بهتری خواهیم داشت. وزیر صنعت، معدن و تجارت در پاسخ به این پرسش که در حال حاضر چه شرکت‌هایی برای همکاری مطرح هستند؟ گفت: بازار خودرو دستوری نیست، شرکت‌های زیادی وجود دارند که در کشور ما می‌توانند کار کنند. ابتدا باید منافع دو طرف تأمین و محصولات خوب و باکیفیت تولید شود. اگر چند شرکت وجود داشته باشد، دیگر لازم نیست ما اجبار کنیم که دنبال خودروی باکیفیت برون، خودشان برای رقابت هم که شده است، سراغ بهترین می‌روند. حضور برخی شرکت‌ها شدنی نیست مثلا تویوتا مطمئنا در این شرایط نخواهد آمد اما با برخی شرکت‌ها صحبت‌هایی صورت گرفته است. یک نکته را هم باید در نظر گرفت که در خودروسازی فقط کارخانه‌های خودروسازی مطرح نیستند همه آنها به شرکت‌های طراحی وابسته‌اند که بیشتر آنها در ایتالیا و آلمان مستقر هستند.

فصل ارتباط داغ

اینترنِت همیشه

۳ ماه اشتراک رایگان تماشاخونه